

зі мною, то пощо стільки зволікання, гикання та впрівання!

Скорик: Може і так. Юлю (присуваєсь ще ближше, глибоко зітхаючи). що вам більш до вподоби: простий волос чи кручений?

Юля: Сама не знаю. Ах, який ви!

Скорик: Мені більш подобається кручений — як ось ваш, панно Юлю!

Юля: Припустім -- вам подобається — але що з того?

Скорик: Юлю, чи можу вас просити о — згоду — змінити —

Юля (злісно): Що?

Скорик: Чи можете — як се сказати... (у бік) Ото раз, слова не знайду!

Юля: Що поможу?... Насмівати ся надімною? Ні, сього досить, можете за бирати ся...

Скорик: Не кажіть так! [з розпукою]: Не проганяйте мене, Юлечко, а то смерть собі заподію. (Плаче). Ох, Боже, що то без мене зробить моя не-